

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Μην πής ποτέ σου : «Είλ' ή ζωή χαροάμενη γιοστή...»
Μόνο έν' άνέγγυμο μαυλό μπορσί έτσι νά μιλιά.
Κί' ότι «είλ' όδότη άντέλειπτη» τ' άγγελί σου μην πή.
Μόνο τ' άγγελί του άνανδρου μιλιά, έτσι τρελλά.

Γέλα, καθώς την άνοιξι γελούν ή φίλλοσιές,
και κλάψε σαν τον άνεμο στην έρημ άστροφαλιά...
Δοκίμασε δια στη ζωή : Χαράς και συμφορές,
Και πές : «Έβλε πολύ...», και πές : «Είλ' όνειρου σαΐα».

ΣΑΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ

(ΤΟΥ ΣΤΕΚ ΜΕΤΤΙ)

Έ, τί θα κάνης, ώ παιδούλα, τί θα κάνης,
όντας θα γγίξη το άναπόφρευτο κορμάκι ;
Λέν θα πεθάνης ;... Θα πεθάνης... θα πεθάνης ;...
Σαν τί θα κάνω κι' έγω πάλι, τί θα κάνω ;
όντας με γγίξη το άναπόφρευτο κορμάκι ;
'Ω, θα πεθάνω, βέβαια, θα πεθάνω ;...
Τότε, λοιπόν, γιατί νά με παιδείης,
νά με σταυρώνης σάν τον Νάζαρεά ;
τη μάχη μου ζωή νά σακατείης ;
—άφο κι' ό' δού το ίδιο θέ νά κλάσω,
άκολούθωντας το άναπόφρευτο κορμάκι,
άφο κι' ό' δού μιά μέρα θα πεθάνουμ ;

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟΣ

(ΤΟΥ LE BAILLY)

—Γιά ιδές τά χρυσοφάνερα πολύχρωμα φτερά μου !
Είδες ποτε όμορφότερα φτερά από τά δικά μου ;
'Η πεταλούδα έτσι μιλιά
στό κρίνο και πετάει.

Κι' ο κρίνος : —Πεταλούδα μου, της κίνας, δέν μου λές
γιατί τόσο περφημένη ; Αηστώνησες πός χιές ;
'Ήσουν σκοτεινά άκόμα
κι' έσέφηνες στο χύμα ;

ΑΠΟ ΤΗ 'SAMARITAINE'

(ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΡΟΪΣΤΑΝ)

Άγαπημένε μου, σ' άποζητούσα άπ' την αλήθ,
χωρίς νά σ' εύρω, τώρα σ' εύρώσω κι' είνε νύχτα.
'Ομως δέν είνε — τί εύτυχία ! — σκοτάδι όλότεια
τά μάτρα μάτια μου μπορούν άκόμα νά σε ίδούν.
Τό όνομά σου σκορπάει όλόγυρα της άρμονίας των τρα-
γοιδιών,
και στην πνοή σου έχουσε σιέξην όλα τ' άρωματά των
(λοκουλιδιών,

ή κάθε λέξι σου είνε πλασμένη μ' όλα τά μέλια
και τά άχρά μάτια σου από κάποιε άστέρια.

Λένει ή καρδιά μου σάν καρτός όμοιος με δικής φιλοδύ
'Ω ! στην καρδιά μου, άγαπημένε μου, τώρα που σ' είδα,
έλα κι' άκούμησες έτσι άνάλωρα σάν κάποιε χροϊδί
κι' έστρεψε με δίνωνι σάν μιά σφαγάδα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΖΑΜ)

'Ω ! φύλακα άγγελέ μου εσύ, που σ' είχα παρατήσει
για τ' άσσοφο λευκό κορμί σάν πειτα πασχαλιών
είσαι μονάχος σήμερα, νά, σιέξε μου τό χέρι.

'Ω ! φύλακα άγγελέ μου εσύ, που σ' είχα παρατήσει
όταν ξεσπούσε ή κόμη μου στο θέρος της χαράς μου,
είσαι θλιμμένος σήμερα, νά, σιέξε μου τό χέρι.

'Ω ! φύλακα άγγελέ μου εσύ, που σ' είχα παρατήσει
όταν πατούσα σιάταλα του δάσου τό χρισώφι,
πάμπωχος είμαι σήμερα, νά, σιέξε μου τό χέρι.

'Ω ! φύλακα άγγελέ μου εσύ, που σ' είχα παρατήσει
όταν νειρεύουμιν μπροστά
(στο χιόνι των στεγών,
δέν έξρω πλέον νά νειρευ-
τώ), νά, σιέξε μου τό
(χέρι.

λάδες δούλλοιρα. "Αν προσθέσουμε δε και τις «οικονομίες» των Ξη-
ξομανθόντων νοεζορήδων της, που γάθησαν κι' αυτές μαζί τους, βλέ-
πουμε ότι ή μίσση Ρόζα Βέρες είνε ήδη γάτος μιάς άρμετα στρου-
γιάς περιοσίας !... "Εχω τη γνώμη, λοιπόν, ότι αυτή ή ύποπτη γυναι-
κα πρέπει νά συλληφθή άμέσως και νά υποβληθή σε μιά έξονηριστική
ανάκριση. "Εκτός άπ' αυτό, μιά λεπτομερής έρευνα και' όσονο θα μιάς
άνακαλύψη πολλά διαρωτιστικά στοιχεία, που θα μιάς επιτρέψουν νά έ-
ξοχάσουμε τέλος τό μυστήριο αυτού του καταραμένου σπιτιού της.

"Η Ρόζα Βέρες, με δύο λόγια, είνε μιά επικίνδυνη γυναίκα, με αντι-
παθητικό πρόσωπο και μ' ένα χαρακτήρα παρομοιάδους σκληρότητας...»

"Εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα του γραφείου και ήλθε ο Ρέτζο
Συϊθ, ο βοηθός του ντέτεκτιβ Μάρκ Κάμπελ, κρατώντας ένα άδωρο
κουτί με σοκολατάκια για την πολυαγαπημένη του Γιλάντις, με την ό-
ποια ήταν τρελλά έρωτευμένος.

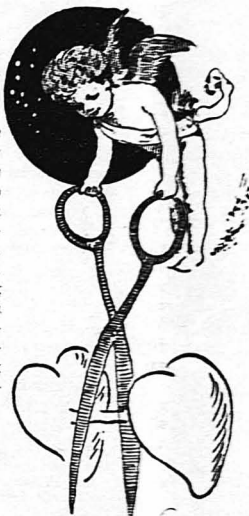
Ρέτζο, του έλε άμέσως ο άρχηγός του, κάνε μου τη χάρι ν' ανα-
βάλεις για μιά άλλη φορά την έρωτική σου έξουσιόληση και πήγαινε
τώρα να συλλάβης τη Ρόζα Βέρες, την ύποπτη νοκομάρ του άτυχου
Στέβ Μάζ. Προσοχή όμως, γιατί είνε μιά πολύ επικίνδυνη δολοφόνος.
Είμαι βέβαιος ότι αυτή σκότωσε τό Στέβ Μάζ, τον φίλο της, κι' ίσως
και πολλούς άλλους άκόμη...

"Ο Ρέτζο Συϊθ, χωρίς νά ζητήσει καμιά έξήγηση, πήρε άμέσως ένα
έντολμα κι' έστρεψε από λίγη ώρα ή Ρόζα Βέρες βρισκόταν κλεισμένη
στη κρατητήρια της άστυνομίας. "Ο Μάρκ Κάμπελ τότε έκανε μιά λε-
πτομέρη έρευνα στο σπίτι της και δέν διασκόλητρε ν' ανακαλύψη στο
βάθος μιάς άποθήκης ένα ματωμένο σφουρί, άπάνω στο όποιο ήσαν κολ-
λημένες άκόμη μερικές τριές από τά μαλλιά του Στέβ
Μάζ, του τελευταίου θύματος της Ρόζας Βέρες !

"Η έγκληματική χιρα είχε σκοτώσει μ' αυτό τό σφουρί
στο δωμάτιό της τον τρυφερό φίλο της κι' έπειτα τον εί-
χε μεταφέρει στο κάτω μέρος της σκάλας, για νά τον σκηνο-
θετήση έτσι ένα τραγικό τάχα δυστύχημα...

"Εκτός όμως άπ' αυτό τό ματωμένο σφουρί, ο ντέτεκτιβ
Μάρκ Κάμπελ ανακάλυψε στο δωμάτιό της δολοφόνου
μια μεγάλη ποσότητα άρσενικοϋ, διάφορα είδη μικροβίων
θανηροφόνων νοσημάτων, ένα φαλιδίο με προσωπό όξν
και δέκα δλόκληρες ομάδες θεϊκού όξέως ! Στον χιπο
παύλο σπιτιού της ξεθάψε από δω κι' από εκεί διάφορα
κόσμημα, τά όποια άνίχναν σε τρεις τουλάχιστον σκελε-
τούς άνδρων ! Αυτά τά πειστήρια λοιπόν είνε, βέβαια,
άρματα για ν' αποδείξουν την ένοχη της Ρόζας Βέρες,
της σατανικής αυτής γυναίκας, που έχει άναστατώσει τις
'Ηνωμένες Πολιτείες με τά δέκα άποτρόπαια έγκλήματά
της κι' ή όποία, ώστόσο, δέν θα πεθάνη άπάνω στην ή-
λεκτρική καρέκλα, γιατί ή ποιηή του θανάτου έχει κατα-
ργηθή στην Πολιτεία του Μίτσιγκαν. "Η Μεξικανή όμως
μ' τα δέκα τραγικά θύματα, θα περάσει μέσα στη φυλά-
κη με όπολίω χρόνια της ζωής της...

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΩΝ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

"Ένας Κεφαλλονίτης, μιά φορά, άφοϋ πέθανε, τράβηξε γραμμή στην
πύλη του Παραδείσου και παρουάστηκε στον άγιο Πέτρο.

— Άνοιξέ μου νά μτώ, άγιο Πέτρε, του έλε.

— Αυτό που μου ζητάς, Γεράσιμε, είν' αδύνατον ! τοϋ άπάντης ο
έλεϊδ κρτόρας του Παραδείσου.

— Γιατί ;

— Γιατί έχεις κάνει πολλά άμαρτήματα στη ζωή σου.

"Ο Γεράσιμος όμως δέν τάχασε. Τραβήχτηκε λιγάκι παρατέρα κι' άρ-
χισε νά μιμνήται τον κόκορα, κυττάδοντας κιόλας πονηρά τον άγιο.

— Κοικορίζουν !... Κοικορίζουν !...

"Ο Άγιος Πέτρος κατάλαβε τί ήθελε νά πη μ' αυτό ο πονηρός Κε-
φαλλονίτης και... πριν κάλέκτωρ φωνήσει τρίς, άνοιξε διάπλατα την
πύλη του Παραδείσου, λέγοντας στον άμαρτωλό :

— Πρασμένα, ξεχασμένα, Γεράσιμε !... Έλα, έλα μέσα !...

"Ένας κηριος επισκέπτεται έναν νεαρό δικηγόρο, του πίνει τό χέρι
και του τό σφίγγει με θέρη.

— Σός είμαι άπειρώς είνγυμων, κήριε Κοιλοκνηδόπουλε, του λέγει.

Τη δση, ξερετε, που είχαμε τις προάλλες, την κέρδισα.

— Εύχαριστώ, αλλά δέν ήμουν, μου φαίνεται, έγω ο δικηγόρος σας.

— Είπατε όμως ο δικηγόρος του άντιδίου μου !...

Στό δικαστήριο :

"Ο πρόεδρος.—"Όστε, κατηγορούμενε, παρ' όλιγο νά σκοτώσης
τη γυναίκα σου, σιάζοντας μιά καρέκλα στο κεφάλι της !

"Ο κατηγορούμενος.—"Ηταν έντελώς τυχαίο, κήριε πρόεδρε.

"Ο πρόεδρος.—"Έντελώς τυχαίο, λές, άχρείε ;

"Ο κατηγορού-
μενος.— Λόγω πι-
νής, κήριε
πρόεδρε.

Δέν είχα διόλου σκοπό

νά...σπάζω την καρέ-
κλα !...

